

[Brusvang.]

Stk. 2: Begås forbrydelsen uagtsomt, er straffen bøde eller hæfte.«

Forbundsformand Preben Møller Hansen fra sømændenes fagforbund udtalte for nylig på Formandsinitiativets weekend-konference, at man »kunne bide spids på«, at al dansk færgetrafik ville blive bragt til ophør 1. januar 1977, såfremt han ikke fik visse – overenskomststridige – krav opfyldt. Spørgeren har noteret sig, at forbundsformanden på et senere tidspunkt, da hans udtalelse havde givet anledning til offentlig debat, korrigerede sin egen udtalelse og i stedet understregede, at befolkningen roligt kunne rejse på juleferie. Såvel hen- som hjemtransport ville foregå problemløst. Forbundsformandens trussel havde ifølge den korrigerede udtalelse alene sigte på den situation, der muligvis ville kunne opstå i forbindelse med de sædvanlige overenskomstforhandlinger her i foråret 1977.

Spørgsmålet om de offentlige trafikmidlers, herunder færgetraffikkens og DSBs, uforstyrrede funktion såvel som post- og telefonvirksomheden samt elforsyningen er imidlertid så vitalt for samfundet, at der på forhånd bør skabes klarhed med hensyn til regeringens vilje til at sikre disse vitale samfundsfunktioner.

Den beskyttelse af de vitale samfundsfunktioner, som findes i straffelovens § 193, er på et enkelt punkt genstand for en forskellig fortolkning. Det er således ikke entydigt, hvad der forstås ved ordet »retsstridig«, og det er således ikke klart fastslået i lovgivningen, hvorvidt en »overenskomststridig« aktion i givet fald vil være omfattet af den pågældende straffelovsbestemmelse, selv om dette synes antaget af straffelovseksperten som f. eks. professor Krabbe og professor Hurwitz.

For i tide at få denne uklarhed bragt ud af verden foreslås det, at der enten i arbejdsretsloven nr. 317 af 13. juni 1973 eller i overenskomstforlængelsesloven nr. 48 af 11. marts 1975 indføres en bestemmelse af følgende ordlyd:

»Gennemføres en overenskomststridig arbejdsstandsning under sådanne former, hvorunder det tilsigtes at forhindre andre i at udføre det pågældende arbejde, anses arbejdsstandsningen for retsstridig i sager, som rejses i henhold til borgerlig straffelov § 193.«

Med denne tydeliggørelse vil man have sikret sig imod, at en håndfuld søfolk i givet fald

forsøger at gennemtrumfe en lønforhøjelse med trussel om at lamme hele den indenlandske færgetrafik. Ved det forslag, der er stillet i dette spørgsmål, er der lagt vægt på, at der bør være et rimeligt forhold mellem det, man søger at opnå i en lønaktion, og omfanget af den trussel, som man angiver at ville realisere for at få sit krav gennemtrumfet.

Justitsminister *Orla Møllers* svar (22/12 76):

I spørgsmålets begrundelse foreslås det, at der enten i arbejdsretsloven eller i overenskomstforlængelsesloven indføres en bestemmelse af følgende ordlyd:

»Gennemføres en overenskomststridig arbejdsstandsning under sådanne former, hvorunder det tilsigtes at forhindre andre i at udføre det pågældende arbejde, anses arbejdsstandsningen for retsstridig i sager, som rejses i henhold til borgerlig straffelov § 193.«

Den foreslåede bestemmelse må forstås således, at den alene angår tilfælde, hvor der i forbindelse med en overenskomststridig arbejdsnedlæggelse foretages handlinger, der tilsigter at hindre andre i at udføre det konfliktramte arbejde, dvs. handlinger, der har karakter af fysisk blokade. Disse aktionsformer giver imidlertid ikke anledning til tvivl efter de gældende regler, idet det af justitsministeriets cirkulærskrivelse af 30. juni 1976 om visse strafferetlige spørgsmål i forbindelse med arbejdskonflikter fremgår, at politiet kan gribe ind over for fysiske blokader. Den foreslåede bestemmelse må derfor anses for overflødig.

Regeringen finder heller ikke i øvrigt, at der er anledning til at ændre § 193. I forarbejderne til denne bestemmelse er det særligt fremhævet, at man med hensyn til ulovlige arbejdsstandsninger »skal være meget varsom med at bringe strafferetlige regler i anvendelse«. Dette synspunkt har om muligt endnu større vægt i dag. Straf er hverken noget egnet eller ønskeligt middel til løsning af arbejdskonflikter. Så langt som det overhovedet er muligt, må konflikterne søges løst gennem det særlige arbejdsretlige system og ikke gennem anvendelse af straffebestemmelser. Det gælder så meget desto mere, når der som her er tale om en straffebestemmelse med en strafferamme på indtil 3 års fængsel.

På denne baggrund er det regeringens opfattelse, at det ikke, som der synes at være lagt op til i begrundelsen, vil være rigtigt at ændre §